

Turning In #1 deel 2

De absolute gastheer.

12 augustus 1988 in het Gautam the Buddha Auditorium.

Een gedicht van Sosan:

*Een boom zonder wortels,
gele bladeren dwarrelen rond.
Voorbij het blauw,
wolkenloos, smetteloos.*

Gewoon een beschrijving... Ik zeg het nog eens:

*Een boom zonder wortels...
De lucht heeft nergens wortels.
... gele bladeren dwarrelen rond.
Voorbij het blauw,
wolkenloos, smetteloos.*

Dit voorbije is je aard, dit voorbije is je boeddha. Als je die eenmaal gevonden hebt, heb je de gastheer gevonden.

Vraag 1

Een vraag van Maneesha:

*Onze geliefde meester,
Kunnen alleen de ogen van verlichting de leegte zien?*

Maneesha, dit zijn alleen maar andere manieren om hetzelfde te zeggen – leegte, verlichting, de ogen van verlichting, de wijsheid van verlichting, de helderheid van verlichting. Het zijn alleen maar andere manieren om het over de ultieme bewustwording van binnen te hebben. Het is zo onmetelijk dat je het op duizend-en-één manieren kunt omschrijven.

Maar dit is zeker waar: dat je zonder de ogen van verlichting niet de leegte kunt zien. In feite vinden ze allebei tegelijk plaats, de leegte en de verlichting. Het zijn geen twee dingen.

En een andere vraag van Professor Schneider- Wessling. Hij heeft een ontzettend belangrijke vraag gesteld. Zijn zoon is al sannyasin en de professor zit hier recht voor me. Hij is ook lid van onze Wereld Academie voor Creatieve Wetenschap, Kunst en Bewustzijn. Zorg maar goed voor hem, zodat hij als sannyasin terugkeert naar Duitsland... stiekem. Nergens voor nodig om het aan de grote klok te hangen. Gewoon geheimhouden!

Hij maakte zich zorgen of hij deze vraag wel moest stellen, omdat de serie lezingen over Zen er misschien door verstoord zou worden.

Professor, wat mij betreft is niets een verstoring. U kunt elke vraag stellen en ze past meteen in mijn serie! Kijk maar.

Vraag 2

Zijn vraag is:

WAAROM HEEFT HET DENKEN ZICH IN EEN DESTRUCTIEVE RICHTING ONTWIKKELD?

De mens heeft bijna 4 miljoen jaar op deze planeet geleefd. De meeste tijd van die vier miljoen jaar waren de nachten donker, zonder vuur, met wilde dieren, gevaar alom en elk

moment vol angst. Vanuit deze angst en dit gevaar heeft de mens een zeker vermogen om te overleven moeten ontwikkelen. Het is je misschien wel opgevallen dat het mensenkind de zwakste kleine ter wereld is. Het heeft jaren van zorg nodig voordat het op eigen benen kan staan. De moeder leefde in voortdurende angst om het kind: in het diepe bos waren alle dieren net als de mens op zoek naar voedsel. Miljoenen jaren waren ze daar het meest naar op zoek – voedsel. En zelfs vandaag de dag zijn miljoenen mensen daar het meest naar op zoek.

Het denken heeft zich ontwikkeld als een middel om te overleven – hoe moet je je verstoppen, hoe moet je grotten vinden, hoe moet je grotten maken? Hoe moet je in het donker leven zonder iets op te lopen, hoe moet je in bomen leven? Het is miljoenen jarenlang een moeilijke tijd geweest.

En het mensenkind staat zo zwak tegenover welk dier dan ook. Je kunt niet goed vechten dus moest je wel ter vervanging wapens uitvinden. Je hebt niet de tanden van een leeuw of een krokodil; je moest inventief genoeg zijn om niet al te dichtbij te komen. Want ook al had je een mes in je handen – wat best moeilijk was, de vroegste messen waren van steen... ook al had je een mes in je handen en er kwam een leeuw op je af, dan beefde je waarschijnlijk zo van angst dat je het mes zou laten vallen! Alleen al door het brullen van de leeuw zou je verstijven; zou je niet weten wat je nu moest doen.

Ik heb eens gehoord... een man was gaan jagen met zijn vrouw en zijn schoonmoeder. Plotseling hoorden ze de schoonmoeder roepen vanuit een grot in de buurt: 'Help! Help!' De vrouw zat in een boom en ze zag de leeuw eraan komen, dus zei ze tegen haar man, die onder de boom stond met zijn geweer: 'Mijn moeder zit in de problemen, ze staat tegenover een leeuw. Doe iets!'

De man zei: 'Die leeuw heeft zichzelf in de nesten gewerkt – wat moet ik daarmee? Je schoonmoeder is meer dan genoeg! Ze heeft mij al afgemaakt, ze zal die leeuw ook wel afmaken. Nou is het zijn probleem, niet de mijne.'

De mens moest wel pijlen uitvinden zodat hij ver van de wilde dieren af kon blijven en ze toch doodmaken. Beetje bij beetje kwamen er andere wapens. Al die wapens kwamen er omdat de mens zo hulpeloosheid was.

Toen hij het vuur ontdekt had was hij veiliger. Toen hij het buskruit uitgevonden had, voor het eerst in China, was hij nog veiliger. Misschien zijn de Chinezen het eerst beschaafd geworden, vóór alle anderen, om de eenvoudige reden dat ze van de wilde dieren af waren. En door van de wilde dieren af te komen verdween er een grote angst, een voortdurende angst en gevaar.

Maar het denken bleef bestaan, het denken dat gedurende miljoenen jaren was gevormd. Het is nog steeds bang voor het donker, hoewel je wel weet dat je niet bang meer hoeft te zijn voor het donker. Maar het denken beseft nog niet dat de tijden zijn veranderd, de gewoonte van miljoenen jaren blijft nog steeds bestaan. Het denken heeft er geen weet van, het denken is blind.

Een hoogleraar, de rector magnificus van Varanasi University, Professor Rajnath Pandey, logeerde eens bij mij en hij was heel erg tegen de manier waarop ik bomen rond mijn huis liet groeien. Ik zei: 'Waarom bent u daar zo op tegen?' Hij zei: 'Die bomen zijn de vijand! Als

je ze niet blijft kappen, als je ze niet tegen blijft houden, zal je huis vroeg of laat een puinhoop zijn en zullen de bomen het overwoekeren.'

De mens heeft tegen de bomen gestreden. Tegenwoordig denken we daar niet meer zo over, maar hij had wel gelijk, hij was een man van de geschiedenis. Ik heb er nooit zo over nagedacht maar hij had wel gelijk, dat bomen de mens hebben gedood. Wij moesten de bomen wel vernietigen om steden te maken, dorpen, en we moesten de bomen wel vernietigen omdat de wilde dieren er schuilden. De mens heeft zo'n strijd gevoerd om te overleven dat hij die gewoontes niet los kan laten. Dus ook al zijn er nu geen wilde dieren meer om aan te vallen, vervaardigen we nu kernwapens. We hebben geen reden om te vechten, maar we ontwikkelen steeds meer wapens vanuit een oude dierlijke gewoonte. Iedereen weet dat de derde wereldoorlog iets onmogelijks is, om de eenvoudige reden dat de derde wereldoorlog iedereen zal vernietigen. Niemand zal hem winnen en niemand zal hem verliezen. Alles zal afgelopen zijn, heel de planeet zal een kerkhof zijn.

De hele lol van vechten is om te overwinnen – maar er zal geen overwinning zijn, wat heeft het dan voor zin? Het is zo klaar als een klontje. Op het ogenblik zijn er nog maar vijf landen met kernwapens, maar tegen het eind van de eeuw zullen het er vijfentwintig zijn die kernwapens bezitten. Je snapt het niet... waarvoor? Er zijn al genoeg kernwapens om deze aarde zeventien keer te vernietigen.

En in de hele geschiedenis is er maar één man uit de dood opgestaan, Jezus Christus. Ik denk niet dat hij zeventien keer uit de dood zal opstaan. Ze vermoeden dat hij zelfs niet die ene keer is opgestaan; hij is nooit gestorven. Want hier in India, in Kasjmir, hebben we de graven van Jezus zowel als Mozes. Er bestaat een dorp in Kasjmir dat naar Jezus is vernoemd, Pahalgam, want Jezus had de gewoonte om zichzelf 'de herder' te noemen, die de schapen kwam redden. Pahalgam betekent in Kasjmiri de herder, het dorp van de herder. Vreemd genoeg, toen ze op de vlucht uit Egypte waren, was Mozes naar Kasjmir gekomen op zoek naar de verloren stam.

Het kostte de grote Mozes veertig jaar van zoeken om Israël te vinden en de joden zullen het hem nooit vergeven. In veertig jaar, zo'n lange tocht door de woestijn van Saudi-Arabië – tegen de tijd dat hij in Jeruzalem aankwam was bijna driekwart van de mensen overleden die oorspronkelijk met hem meegingen. En ik heb zo'n gevoel dat hij Israël nooit heeft gevonden. Hij moest wel tegen zijn volk zeggen... hij was zelf tachtig jaar oud, moe, doodmoe... hij verklaarde dat Jeruzalem de heilige plaats was waar ze naar op zoek waren. Ik zie niet in waarom Jeruzalem ook maar iets heiligs heeft.

En joden zullen het Mozes nooit vergeven dat hij al de olielanden heeft laten liggen, nu zijn dat echt wel de rijkste landen ter wereld. Als hij in Saudi-Arabië, of in Iran... Maar er raakte gewoon een stam verdwaald in de woestijn. Jeruzalem heilig verklaren was gewoon om zijn mislukking te verdoezelen.

En Mozes gaf de leiding aan andere mensen, die hem helemaal niet kenden, want tweederde van de oorspronkelijke mensen waren overleden. De derde generatie kwam er net aan en ze hadden geen respect, net zoals jonge mensen nooit respect hebben gehad voor de oudere generatie. Die generatiekloof is niet iets nieuws. Mozes had een smoesje gevonden: 'Ik moet weg. Regelen jullie de zaak maar, ik ga op zoek naar de verloren stam.' De verloren stam had Kasjmir bereikt en Kasjmir ziet er zeker wel uit als het paradijs.

Toen de eerste grote mogul, Babar, naar India kwam, kon hij zijn ogen niet geloven toen hij Kasjmir zag. Als je uit de woestijn komt en je ziet zoveel groen, zoveel bloemen, zo veel stroompjes, zulk puur kristalhelder water, zulke schoonheid, eeuwige sneeuw op de bergen... Die verloren stam had vast het paradijs gevonden! Dus bleef Mozes daar bij zijn volk wonen. Kasjmir is in wezen joden; kijk maar naar hun neus...

Je kent de neus van Pandit Jawaharlal Nehru wel; hij kwam uit Kasjmir. En Jezus, je moet dat nooit vergeten, is nooit een christen geweest. Hij werd als jood geboren, hij leefde als jood, hij riep zichzelf uit tot joods profeet – dat was zijn zonde. Hij ging dood als jood, maar hij ging hier in India dood. Ik ben bij zijn graf geweest.

Het is een vreemd toeval dat de graven van Mozes en Jezus in hetzelfde dorp liggen. En het echtpaar, de familie die voor deze graven zorgt, is nog steeds joods. Mohammedanen hebben heel Kasjmir bekeerd tot de Islam, maar ze hebben die ene familie met rust gelaten, uit respect voor Mozes en Jezus.

Het schijnt dat Jezus nooit aan het kruis is gestorven. Het joodse kruis is dusdanig dat het uren duurt voordat een jonge man eraan doodgaat en Jezus was pas drie-en-dertig. Iemand die jong en gezond is, het joodse kruis doet er acht-en-veertig uur over om hem dood te maken. Het is de langzaamste manier om iemand dood te maken. Door gewoon zijn handen en voeten aan de balken te spijkeren... het bloed sijpelt er heel langzaam uit. Het duurt acht-en-veertig uur.

En er was een samenzwering tussen de volgelingen van Jezus en Pontius Pilatus, de Romeinse gouverneur van Judea, dat hij op vrijdag gekruisigd zou worden, zo laat mogelijk. Dus werd het hele proces vertraagd. Eerst had hij een onderhoud met Pontius Pilatus en daarna werd Jezus gedwongen zijn kruis te dragen, een zwaar kruis; hij is onderweg drie keer gevallen. En de plek die ze voor het kruis hadden gekozen was op een heuveltje, dus ze probeerden op alle mogelijke manieren tijd te rekken. De kruisiging vond rond tweeën plaats en de joden houden op met werken op vrijdagavond. Al het werk moet vrijdag tegen zonsondergang neergelegd worden omdat zaterdag de sabbat is, hun heilige dag. Dus moest Jezus van het kruis gehaald worden, hij leefde nog. Hij was misschien in een coma, maar hij was niet dood. En ze legden hem in een grot, maar de bewakers van de grot waren Romeinse soldaten, geen joden. Ze lieten hem ontsnappen. Zijn vrienden haalden hem weg. Het was gevaarlijk om in Judea te blijven en het was gevaarlijk om terug te gaan naar Judea toen hij genezen was.

Er was al bericht gekomen dat er een plaats in India was waar Mozes naar toe was gegaan, waar hij de verloren stam had gevonden en was overleden. Jezus dacht: 'Dat is de enige plek waar ik thuis zal zijn.'

Hij reisde naar Kasjmir en bereikte een hoge leeftijd, honderd-en-twaalf jaar. Dat staat allemaal op zijn graf in Hebreeuws geschreven. In India kent niemand Hebreeuws.

Maar de wereldmachten stapelen kernwapens op voor gewone mensen die maar één keer doodgaan; zij staan nooit uit de dood op. Alleen hier staan ze uit de dood op – elke avond! Er zijn genoeg kernwapens. Maar het is uit angst – het oude denken herhaalt nog steeds oude angsten, gevaren – dat als jij ophoudt met kernwapens te maken, de vijand er niet mee op zal houden. En de vijand denkt ook in die termen; elke land denkt in diezelfde termen. Dus is zeventig procent van de rijkdom van de wereld, haar genialiteit, alles, gewijd aan een oorlog die nooit plaats zal vinden. Gewoon door het zo totaal te maken, is het verouderd.

Professor, het denken moest zich wel in een destructieve richting ontwikkelen gewoon om zichzelf te redden. Maar nu is dat niet meer nodig. Nu moet de destructieve energie omgezet worden in een creatieve energie. En een denken dat in staat is om destructieve wapens zoals atoombommen en waterstofbommen te ontwikkelen, die steden als Hiroshima en Nagasaki binnen een paar seconden kunnen vernietigen... En vandaag de dag zijn de bommen die op Hiroshima en Nagasaki gegooid zijn – in vergelijking met de Amerikaanse en Sovjet kernraketten – kinderspel, gewoon speelgoed. We zijn een heel eind gekomen in deze veertig jaar; we kunnen onszelf binnen tien minuten vernietigen.

Zoiets totaal is een geluk bij een ongeluk. Dat wil zeggen dat we nu manieren moeten vinden om ons te beschermen tegen de angst van ons denken, om ons te beschermen tegen onze eigen wapens. Nu is er geen vijand meer om te doden; nu zal de wereldoorlog, als hij al plaatsvindt, zelfmoord zijn.

We moeten onszelf redden van ons eigen denken. Dit denken was voor een bepaald doel ontwikkeld: om ons te redden van de dieren. Eeuwenlang liepen we gevaar; nu lopen we gevaar door onze eigen destructieve wapens.

Dit is een groot moment in de geschiedenis van de mensheid en misschien wel in de hele geschiedenis van het heelal, want we vermoeden dat er maar een paar planeten zijn waar leven mogelijk is, al staat het bewijs niet vast. Misschien is het alleen op deze aarde dat het leven zo'n punt heeft bereikt dat er een paar mensen boeddha's zijn geworden, een paar mensen hebben het universele geheim van het leven leren kennen. Het is zo idioot om dit te kapot te maken, dat gaat zo tegen het heelal in!

De enige manier is om binnen jezelf iets te vinden wat je denken kan overmeesteren. Anders kent het denken niets anders dan destructie; dat was de functie waar het voor ontwikkeld is. Het is niet zijn schuld, maar het leeft voortdurend in angst, om niks. Soms weet het wel dat er geen enkele reden is om bang te zijn; dan begint het zich af te vragen: 'Waarom is er geen enkele reden om bang te zijn?'

Het denken kent maar één taal – die van de angst, het gevaar, en hoe je moet overleven en jezelf in veiligheid moet brengen tegenover een vijandig heelal.

Zelfs een groot man als Bertrand Russell heeft een boek geschreven, *VEROVERING VAN DE NATUUR*. Dezelfde angst van het denken – we moeten veroveren. Dit idee moet veranderen. Het idee moet worden dat we ons nu moeten verheugen op de natuur, dat we de mysteries en geheimen van de natuur moeten ontdekken en dat we voorbij het denken moeten gaan. Dit kunstvoorwerp is niet onze ware aard.

Dat is wat we doen in meditatie.

Met meditatie vind je iets in jezelf dat het denken overstijgt. Alleen dan kun je het denken beletten om de mensheid te vernietigen en deze mooie planeet. Het was helemaal goed om destructief te zijn, tot nu toe, maar de situatie en de context zijn nu totaal veranderd.

Iemand vroeg eens aan Einstein: 'Wat vindt u van de Derde Wereldoorlog?'

Hij zei: 'Ik kan niets zeggen over de Derde Wereldoorlog, maar ik kan wel wat zeggen over de Vierde Wereldoorlog.'

De interviewer stond voor een raadsel. Hij zei: 'Als u niets weet over de derde, hoe kunt u dan iets weten over de vierde?'

Albert Einstein zei: 'De vierde zal nooit plaatsvinden; zoveel kun je wel zeggen. Als we de derde laten gebeuren... afgelopen.'

Kijk eens naar het verleden van het denken: Dzjengis Khan heeft dertig miljoen mensen vermoord, in zijn eentje. Zijn opvolger, Timoer Lenk, heeft veertig miljoen mensen vermoord. We kennen niet de exacte cijfers voor Nadir Sjah, maar we kennen die wel voor Adolf Hitler; hij heeft dertig miljoen mensen vermoord. En nu staan we op het punt om vijf miljard mensen te vermoorden, om maar te zwijgen over miljoenen vogels, miljoenen dieren, miljoenen bomen – want de Derde Wereldoorlog zal een eind maken aan al het leven op deze planeet. Het zullen niet alleen mensen zijn die vermoord worden, het hele heelal gaat verlies lijden.

De geleerden zeggen dat er misschien vijfhonderd planeten zijn waar een zekere vorm van leven bestaat, maar dat is allemaal speculatie. Geen zekerheid, communicatie is tot nu toe niet mogelijk geweest. Het enige dat we weten is dat wij in deze enorme oneindigheid de enige levende mensen zijn met het potentieel om eeuwig te worden, om onsterfelijk te worden. Op elke mogelijke manier moet deze aarde gered worden – van ons denken. De enige weg die ik zie is meditatie.

Tot nu toe heeft het denken ons laten overleven. Van nu af aan kan alleen meditatie ons laten overleven want meditatie betekent dat we voorbij het denken gaan, op zoek naar iets in je bewustzijn wat je denken te boven gaat, wat het denken kan dicteren, wat het denken kan herschikken. Het denken is gewoon een bio-computer; het heeft nieuwe gegevens nodig, dat is alles. In plaats van bang te zijn kan het liefhebben; in plaats van in gevaar te zijn kan het gaan genieten van de eeuwigheid van zijn levensbron.

Er is geen dood. Alleen vormen veranderen, het leven gaat steeds maar verder.

Dat is wat we hier proberen te doen. Dat is wat alle boeddha's in het verleden hebben gedaan, maar in het verleden had het niet zoveel effect. Vandaag de dag is de situatie anders: of je luistert vandaag naar de boeddha of je pleegt zelfmoord. Er is geen andere keuze – meditatie of zelfmoord, wereldwijde zelfmoord.

Dat zijn gewoon de twee mogelijkheden, er is geen derde manier.

In Gautama Boeddha's tijd was het niet zo'n probleem – kleine oorlogen, een paar mensen dood, dat kon niet zoveel kwaad. Maar nu heeft het destructieve denken ons in een situatie gebracht waar we het denken opnieuw moeten coderen om iets op te bouwen, om iets te creëren. En als het denken zo destructief kan zijn, kan het evengoed getransformeerd worden in iets geweldig creatiefs, met dezelfde energie. Energie is neutraal: je kunt hem in dienst van de dood stellen of je kunt hem in dienst van het leven stellen.

Wat we hier proberen is om ons denken, ons lichaam, in dienst van het leven te stellen – in creativiteit, in muziek, in poëzie, in dans. Geweldig wanneer het ons lukt om het denken te veranderen, er nieuwe informatie in te voeren. En hetzelfde denken dat kernwapens voortbrengt kan heel veel vreugde leveren, overvloed aan voedsel, betere kleren, meer gezondheid, langer leven, minder ziektes; het kan ouderdom helemaal elimineren.

En de tijd is er rijp voor want niemand met ook maar een beetje verstand kan voorstander zijn van een derde wereldoorlog; alleen een paar achterlijke politici – en zelfs zij kunnen zich niet openlijk uitspreken voor een derde wereldoorlog. Maar ze blijven zich voorbereiden. Die voorbereiding is gevaarlijk, in vele opzichten gevaarlijk, want een derde wereld kan zomaar per ongeluk gebeuren; de wapens zijn zo geraffineerd geworden dat gewoon een druk op de knop...

Net een paar dagen geleden heb ik jullie verteld over een Sovjet nucleaire basis waar ze een wereldkaart hadden op kantoor waar afstanden en tijden op stonden, hoe lang hun kernraketten erover zouden doen om dit of dat land te bereiken. Er zaten ook drukknoppen op de kaart en een conciërge, die had gezien dat het bord heel stoffig was geworden, was hem aan het afstoffen. De professor die de baas was kwam binnen. Hij zei: 'Idioot! Wat doe je nou?'

Hij zei: 'Ik ben hem gewoon aan het afstoffen, er zit zoveel stof...'

Hij zei: 'Zie je dat? Waar is Engeland? Je hebt het afgestoft!'

Hij had op de knop gedrukt.

Maar ik denk niet dat we op zo'n manier afgestoft willen worden. Het wordt nu tijd... Nog nooit eerder zijn we voor zo'n grote keuze gesteld en nog nooit is er zo'n groot verschil van mening geweest. Degenen die zelfmoord willen plegen mogen dat op hun eigen houtje doen, maar ze mogen geen toestemming krijgen om de wereld te vernietigen!

Professor Wessling, uw vraag past absoluut in de Zen serie, want Zen is op zoek naar niet-denken, of een kosmisch denken, voorbij het menselijke denken.

Voordat we ons innerlijke wezen binnengaan, onze meditatie van elke avond... ik wil niet dat Professor Wessling het idee krijgt dat wij serieuze mensen zijn. We zijn heel erg niet-serieus. We zijn absoluut speels; wat er ook gebeurt, we blijven zingen en dansen tot het laatste moment.

Op zijn eerste reis uit Polen weg ziet Kabloski dat hij naast een priester zit in het vliegtuig. Hij heeft nog nooit een priester gezien en vraagt hem: 'Waarom draagt u uw boord achterstevoren?'

'Omdat ik vader (pater) ben,' zegt de priester met een glimlach.

'Wat grappig,' zegt Kabloski, 'ik ben ook vader!'

'Ah!' zegt de priester, 'maar ik ben vader van honderden mensen,'

'Echt waar?' zegt Kabloski, en moet even nadenken. 'In dat geval,' gaat hij verder, 'moet u dan niet uw broek achterstevoren dragen?'

Kleine Rufus heeft de hele dag in het bos gespeeld. Plotseling komt hij erachter dat hij verdwaald is en dat het al laat is. Hij zoekt overal naar een uitweg, maar geeft het uiteindelijk op. Hij knielt neer en houdt zijn handen op.

'Alstublieft God,' bidt Rufus, 'ik ben verdwaald. Laat me alstublieft zien hoe ik hieruit kom.'

Precies op dat moment vliegt er een vogeltje over en poept op de handen die hij ophoudt.

Kleine Rufus kijkt er eens goed naar en gaat weer verder met bidden.

'O God, alstublieft!' zegt hij. 'Ik ben echt verdwaald, dus verkoop me die shit niet!'

'Vorige week heb ik mijn man uit huis gezet omdat hij achter andere vrouwen aanzat,' snikt de jonge mevrouw Bedveer in de biechtstoel. 'En nu wil hij dat ik hem weer terug in huis neem. Wat moet ik doen, vader?'

'Je moet hem weer in huis nemen,' antwoordt Vader Zwam en klopt haar zachtjes op haar hand door het gordijntje. 'Dat is je christelijke plicht. Maar eerst,' gaat Zwam verder, terwijl hij haar steviger vastpakt, 'wat vind je ervan om het die klootzak betaald te zetten!'

Een Engelsman, een Fransman en een Russische Jood discussiëren over wat het ware geluk inhoudt.

'Thuiskomen bij een vrouw die van je houdt bij een gin en tonic', verkondigt de Engelsman. 'Ach, jullie Engelsen!' zegt de Fransman. 'Het ware geluk zit hem in een knap meisje tegenkomen en de nacht met haar doorbrengen. Ze vermaakt je en laat je dan rustig achter zonder er rouwig om te zijn.'

De Russische Jood zit na te denken.

'Het ware geluk', zegt hij, 'heb ik een paar jaar geleden ervaren. Midden in de nacht stond de KGB op mijn deur te bonken en te roepen: "Herman Fingel! Je staat onder arrest!"'

De Engelsman en de Fransman kijken hem in verbijstering aan.

'Ja!' zegt de Russische Jood, met een gelukzalige glimlach. 'En ik riep terug: "Herman Fingel woont boven!"'

Nu, Nivedano...

(Slag op de trom)

(Brabbeltaal)

Nivedano...

(Slag op de trom)

Stil zijn, ogen sluiten.

Voel dat je lichaam helemaal bevroren is.

Verzamel je bewustzijn, je levensenergie naar binnen toe.

Doe alle deuren en ramen dicht.

Ga naar binnen, concentreer je.

Zoek het middelpunt van je leven, want dat is ook het middelpunt van het heelal.

Als je dat vindt is dat de grootste zegening die de mens ooit heeft ervaren.

Als je dat vindt ben je een boeddha, precies op dit moment.

Een boeddha zijn is geen discipline, het is geen oefening.

Het is gewoon een herinneren.

Herinner het je!

Gewoon wat ijskoud water in je gezicht...

Wakker worden!

En dit moment zal het grootste moment van je leven worden.

Drink van je innerlijke wezen zoveel licht, zoveel verrukking als je maar aankan.

Laat het zinken in elke cel en zenuw van je wezen.

Nivedano...

(Slag op de trom)

Relax nu.

Kijk naar je lichaam alsof het dood is, ver van je vandaan en je denken maakt daar ook deel van uit, een mechanisme; jij bent gewoon een toeschouwer.

Gewoon wat waakzaamheid en je komt bij het onbekende terecht.

Je overstijgt leven en dood, je overstijgt de dualiteit.

Je leert de eeuwigheid kennen, de onsterfelijkheid, je kosmische heelheid. Je bent niet gewoon een deeltje, je bent de kosmos.

Dat is wat het betekent om een boeddha te zijn.

Dit is de gastheer waar we het over hadden.

Al het andere verandert, deze gastheer blijft altijd nu en hier.

Dit is jouw niets, dit is jouw leegte, alleen maar pure ruimte.

En uit deze pure ruimte ontstaan allerlei soorten creativiteit, alle liedjes, alle vreugdes, alle dansen.

Alleen deze ervaring, als het zich als een lopend vuurtje over de hele wereld verspreidt, kan de mensheid van zichzelf redden.

Nivedano...

(Slag op de trom)

Kom terug – stilletjes, elegant, zonder enige haast.

Houd het bewustzijn vast en de ervaring die je hebt bereikt, want je moet die als een onderstroom bewaren, vier-en-twintig uur lang zodat elke daad jouw bewustzijn reflecteert, je medegevoel, je liefde, je meditatie.

Het is niet iets wat je een paar minuten doet en dat is het dan.

Het is iets wat je adem zelf moet worden, je hartslag zelf.

Alleen dan is er een kans voor een toekomstige mensheid, voor een nieuwe mens die niet destructief denkt, die niet de wereld in naties opdeelt, die zijn hele energie zal wijden aan het leven zo rijk mogelijk te maken, zo gelukkig, zo vreedzaam, zo liefdevol, als waar de dichters altijd van gedroomd hebben, en die alleen een paar mystici hebben ervaren.

Meditatie is de weg naar binnen, dat is de manier om de meester te wekken die het denken kan beheersen, die het denken kan ketenen, die het denken kan gebruiken in dienst van hogere waarden van waarheid en schoonheid en liefde en vreugde.

Okay, Maneesha?

Ja, geliefde meester.

Kunnen we de tienduizend boeddha's gaan vieren?

Ja, geliefde meester.